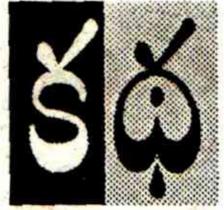

'సగం మనుషులు'

- కాశీభట్ల వేణుగోపాల్

ఇంకా తాజాగా వున్న నిన్నటి స్వప్నాన్ని... ఓ చట్రంలో బంధించి నా పాడుపడిన గది గోడకు తగిలిస్తే...

గోడతో పాటు నా గది కూడా పారిపోయిన పురా వైభవాన్ని వెదకి తెచ్చుకున్నట్టు... ఓ మిథ్యా భావన.

ఓ రెక్క విరిగిన కిటికీ లోంచి... వెలుపలి అరణ్యంలో వానతో తడిసిన వసంతం మెత్తగా పలకరించింది... లేత ముల్లులా...

ఆ చివళ్ల మధ్యతో చిలకరించబడ్డ ఆకాశపు నీలిమ...

అక్షరం అక్షరంగా పేనిన వాక్యాన్ని ఉచ్చుగా బిగించి... కాలం తెలియని ఓ కవి కావ్యాన్ని ఉరితీసే ప్రయత్నం నుంచీ నన్ను విరమింపజేసిన ఓ మధురిమ... ఛాయామాత్రం రూపం నించీ సృష్టత పొందుతూ... పొందుతూ... అస్పష్టంగా వున్న నన్ను వెక్కిరిస్తూ...

జైసె మురుఝూ తెహువె పూలోఁసే ఖుష్ బూ నిక్లే...

నలిగిన జాజుల కమురు పరిమళం...

బూడిదై వేల్చాడోన్న అగరు కడ్డీ...

విరిగిన ఓ ఎర్ర మట్టి గాజు ముక్కా...

రాత్తిర తిన్న కడగని కంచం నించీ అలముకొస్తూన్న వెల్లుల్లి

కారపు రుచికరమైన చద్దివాసనా...

అల్లిక చెదరిన రెల్లు చావ ఈనె ఒకటి నగ్నంగా వున్న వీపును గిలిగింతలు పెడుతూ...

మాసి రంగు వెలసిన తకియాకై పాయలై విస్తరించిన చీకటి వెంట్రుకలు... ఉల్లిపాయల ఘాటూ

జీవించడానికీ బ్రతికుండాడానికీ మధ్యన ఓ అడుగు తగలని లోయని తవ్విన ఓ తీపిదనపు సృష్టత...

ఆ వల్చుటి న్నాసికా రంధ్రాలనించీ నిశ్శబ్దంగా... శబ్దిస్తూనా?!

నిశ్శబ్దంగా శబ్దిస్తూ...

ఒక్కోమాటు... ఉన్నట్టుండి... సుదీర్ఘమై...

ఓ హోర్నూటాన్...

ఉలికిపడ్డ నేను దిగంతాల వరకూ విస్తరించిన యిసుకమేటల్లో చిక్కుపడినట్టు... రెండుగా... ఒక సగం చీకటిగా- యింకో సగం స్పృహగా...

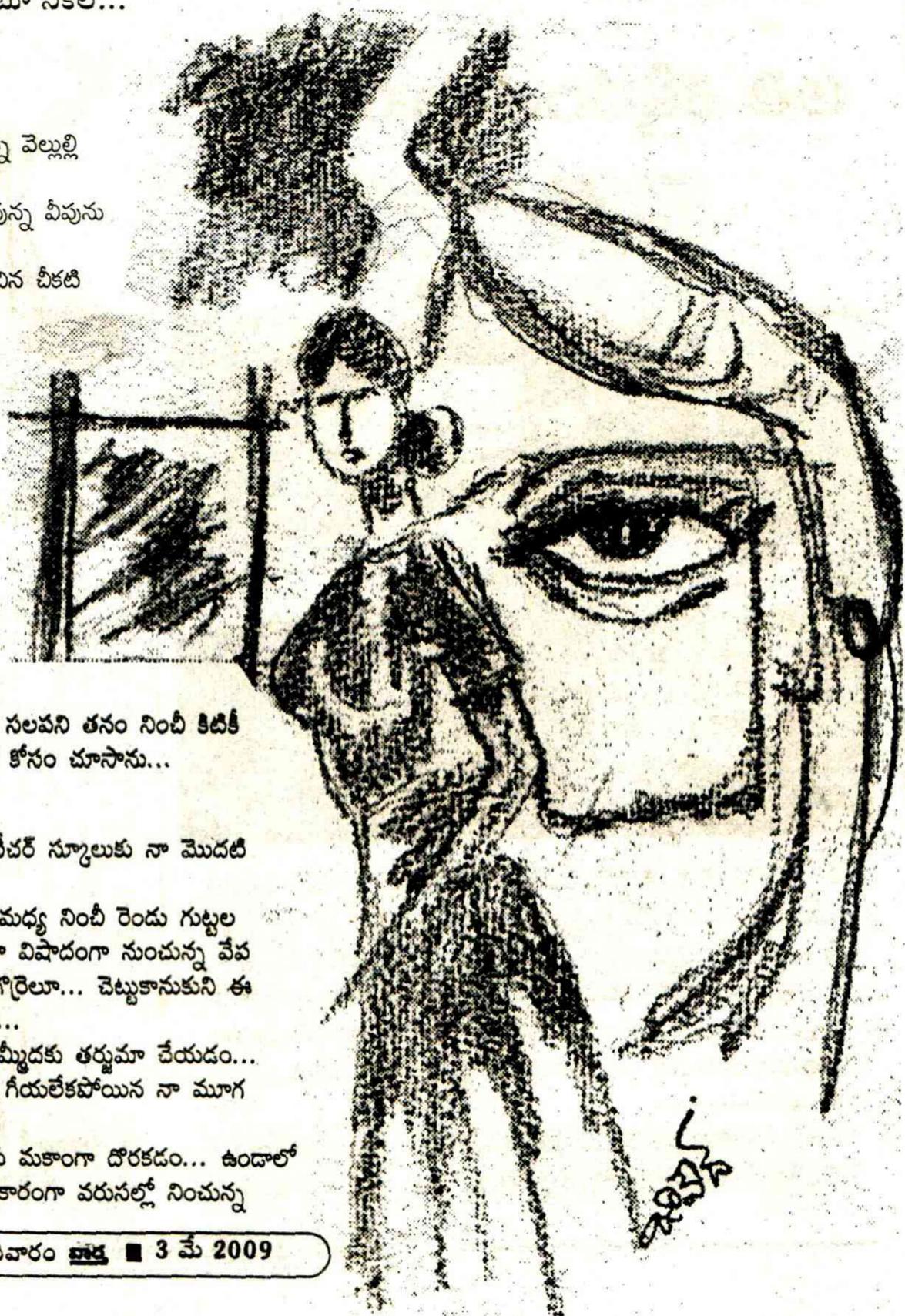
రేగిన ఆ తుఫానులో తల్లడిల్లుతున్నట్టు... ఊపిరి సలవని తనం నించీ కిటికీ వెలుపలి వసంతపు తడి కోసం... తడిసిన వసంతం కోసం చూసాను... వ్యర్థంగా...

దాదాపు ఇరవై ఏళ్ల క్రితం... ఆ ఊరికి సింగిల్ టీచర్ స్కూలుకు నా మొదటి ఉద్యోగం...

మెయిన్ రోడ్డు మీంచి మూడు మైళ్లు... పొలాల మధ్య నించీ రెండు గుట్టల మధ్యనించీ... దూరంగా నల్లరేగడి మధ్యన ఒంటరిగా విషాదంగా నుంచున్న వేప చెట్టోటి... దాని కింద తలలు వాల్చుకు పడుకున్న గొర్రెలూ... చెట్టుకానుకుని ఈ రోజుకీ గుర్తు తెలియని వ్యక్తి... బాగా గుర్తున్నదొకటే...

స్కూల్ బుక్ తీసి నీడలా వున్న ఆ చిత్రాన్ని కాగితమ్మీదకు తర్జుమా చేయడం... ఎండ కాగి సలసలా ప్రవహిస్తోన్న ఎండమావుల్ని గీయలేకపోయిన నా మూగ బాధ... ఈ రోజుకీ సలుపుతో...

ఊరి చివర పాడుబడిన బావి మోటారు గది నాకు మకాంగా దొరకడం... ఉండాలో ఎండాలో తెలియనితనపు మగతలో నిస్తబ్ధతతో నిర్వికారంగా వరుసల్లో నించున్న

జామిచెట్టు...
 ఆ వూళ్లో అవశేష మాత్రంగా యవ్వనం...
 బుగ్గలు లోతుకు కూరుకుపోయి... గాజుకళ్లు శూన్యాల్ని నింపుకు
 ని... శిథిలమైన శరీరాల్ని యింకా శిథిలమైపోయిన గుడ్డల్లో కప్పుకున్న
 ఒకప్పటి పురుషులూ...
 మాసిపోయి రంగు వెలిసిన ఆడతనపు చిత్రాలూ...
 రేపటి రూపు తెలీని శైశవం...
 గ్రీష్మం మొదల్లో... రాగిరంగు ఆకులు ధరించిన కానుగ కొమ్మల
 మధ్య కనిపించి కనిపించక మెరిసే చివుళ్ల లాంటి ఆడపిల్లలూ... వాళ్ల
 నిర్మలమైన నవ్వులూ...
 అన్నీ కలగలిసిన ఆ ఊరు నన్నాహ్వోనించింది...
 దోచుకుపోడానికి ఏమీ లేనితనపు ధైర్యం నన్ను దరి చేర్చుకుంది...
 ఉద్యోగపు ఆశలు వదిలేసుకుని చివరి నిట్టూర్పు విడిచే తరుణంలో...
 ముప్పై నాలుగో ఏట... ఎడారి గుండె మీద కురిసిన చినుకులా ఆ
 ఊరికీ పోస్టాంగ్...
 వయసూ, దరిద్రమూ, ఒంటరితనమూ నిర్దాక్షిణ్యంగా విసిరేసిన
 కోరికల పొట్లంలోంచి వెదజల్లబడిన సహజాతాలు మొలకెత్తడానికి
 సిద్ధపడ్డాయి.
 రేపటి గురించి నిశ్చింతా...
 కడుపులోకి రెండు ముద్దలూ...
 ఇంకా ఎక్కడో మిగులున్న వయసూ...
 వీటి ఆసరాతో వున్న నాకు ఆ మారుమూల ఆ పల్లెలో ఓ వెచ్చటి సాయంత్రం...
 'తను' కనిపించింది. ఆకు రాలుతున్న కానుగ కొమ్మకు పట్టిన చిగురులాగా...
 మబ్బురంగు మెరుపు బుగ్గల్లో...
 పాదరసపు కదలికల వెడల్పాటి కళ్లతో
 నల్లటి మొహంలో ఎర్రటి చిగుళ్ళూ తెల్లటిపళ్ళూ కనబడేలా నవ్వుతూ... బిగదీసి
 వేసిన లావాటి జడతో వేసుకున్న వదులు రవికెను పరిహాసిస్తూ తలెత్తే యవ్వనాన్ని
 దాచే ప్రయత్నం చేస్తోన్న ఆకుపచ్చ ఒణితో... 'తను'
 ఆ నల్లటి మెరిసే నున్నటి గుండ్రటి మొహంలో యింకా పసితనపు ఛాయలు...
 స్పష్టంగా నాకూ తనకూ వున్న ఇరవై సంవత్సరాల వయసు అంతరాన్ని తెలుపుతో...
 'తను' కనిపించింది...
 'తను' నన్నడిగిన మొదటి ప్రశ్న ఈ రోజుకీ చెవుల్లో గింగురుమంటోంది...

ఎండిన జామికొమ్మకు పమిట తగులుకుని... 'తను' విడదీసుకునే లోపునే 'తన'
 ఎదుగుతున్న గుండెల మీది నా చూపుని చూసి...
 కళ్లు దించుకుని తన ఆడతనాన్ని తానే మొదటిసారి గుర్తించిన గుర్తింపు సిగ్గు...
 వెనుతిరిగి చూడకుండా పారిపోయిన ఆడతనపు తొలి ఉదయం...
 నాకింకా పచ్చిగా...

“ఎంటోల్లు మీరూ?”
 నిర్వికారంగా చూశా...
 “బావనోల్లా? హి... హి... హి... ఎర్రంగా వుండావనిలే... నీను దింటావా? మా యమ్మ అడిగి రమ్మనె... తింటావా?”
 తల అడ్డంగా వూపానో నిలువుగా ఆడించానో...?
 ఓ పది నిముషాల్యారాత చేతిలో ఓ గిన్నెతో తూనీగలా... రెండు గేదెల వెనక నడుస్తూన్న ఓ ఆడ ఆకారం ఏదో అడిగితే...
 “కొత్తయ్యోరుకులే... మా యమ్మిచ్చిరమ్మనె... సియ్యలగూరా...”
 ఓటి గాలిలో కలిసి యవ్వనం కొమార్తం కలగలిసిన 'తన' గొంతుకలో అరణ్య స్వేచ్ఛ...
 ఆ గ్రామీణ నైర్మల్యం... ఆ అనాగరిక కల్పవ రాహిత్యం...
 'తన' నవ్వు... చీకటి పువ్వులాంటి 'తన' అందం... మా మధ్య అతి త్వరగా స్నేహాన్ని పెంచాయి.
 నేను తలతీ మహామూదనీ ముఖేషనీ పాడితే-
 'ఇంది పాటల్లే నాకు దెల్పుగానీ' లేని జ్ఞానాన్ని కప్పుకుని గర్వంగా అనేది...
 'నీ కాడ పెట్టిలో పిల్లగోయిందాదే వాంచుతావా?' నేను లేనప్పుడు నా రహస్యాల్ని తవ్వగలననుకునే చనువు చూపిస్తూ నిర్లక్ష్యంగా చూసేది...
 వయసును బలవంతగా భుజిమ్మీదకు లాక్కుని ఎండిపోతోన్న జామి చెట్టు వరసల్లోకి చూపు పారవేసేవాడిని... దైన్యంగా...
 'ఈ మోపునుండాదే యిదేం బుక్కూ... నువ్వీదల్లా నదీనావా?' వెబ్స్టర్స్ డిక్షనరీ పేజీలు తడుముతూ అబ్బురంగా చూసేది...
 ఎండిన జామికొమ్మకు పమిట తగులుకుని... 'తను' విడదీసుకునే లోపునే 'తన' ఎదుగుతున్న గుండెల మీది నా చూపుని చూసి...
 కళ్లు దించుకుని తన ఆడతనాన్ని తానే మొదటిసారి గుర్తించిన గుర్తింపు సిగ్గు... వెనుతిరిగి చూడకుండా పారిపోయిన ఆడతనపు తొలి ఉదయం... నాకింకా పచ్చిగా...
 నాలో ఓ పార్శ్వం 'తనని' చిన్నపిల్లలా చూడకుండా... అస్పష్ట చిత్రంలో ఓ స్పష్ట రూపాన్ని చూసే ప్రయత్నం చేస్తోందన్న స్పృహ నా యింకో పార్శ్వానికి కలుగుతోంది అనుకున్నప్పుడో విచికిత్స...

పదిహేనేళ్ల 'తన'లో నా ఎదారితనం ఓ స్వచ్ఛమైన సెలయేటి తడిని కోరుకోడం... చూట్టానికి ప్రయత్నించడం...

'తను' నా పరిసరాల్లో తచ్చాడుతోన్నప్పుడు... ఆడతనపు అరణ్య పరిమళం నన్నావరించడం... ఆ క్షణాన ఒకే ఒక దీర్ఘశ్వాసలో పరిమళ రూపంలో 'తనని' నేను సొంతం ఆఘ్రూణించడం నాలో ఏ అపరాధ భావనా కలిగించకపోడం నన్ను ఆశ్చర్యానికి గురిచేసింది...

పాత 'చందమామ' కాపీలు తెచ్చిస్తే... గబగబా చదివేసే 'తను' ఓ రోజున నా డైరీ చదువుతూ పట్టుపడ్డది...

'తప్పు కదా అట్లా యింకొకళ్ల వుస్తకాలు చదవడం' అంటే 'నీదే కదా పరాయోల్ల వుస్కం నదీనానా ఏం?' అన్నప్పుడు తీయటి బాధ నలిపింది...

కాలసర్పం కొన్ని నెలల్ని నాకేసీంతర్వాత...

'తన'లో మార్పు మొదలైంది..

చాలా తక్కువ మాట్లాడడం... కళ్లలో కళ్లు పెట్టి చూడకపోడం...

గుడ్లు తెచ్చి నా యిరుకు గదిలో 'తనే' అట్లు వేసివ్వడం...

'ఇది తీస్కోని దీంతో పాడు' అని మురళిని పైటతో జాగ్రత్తగా శుభ్రం చేసివ్వడం...

'తనని' చిన్నపిల్లగా చూడటం దాదాపు మానేసాను...

ఉన్నట్టుండి మూడు రోజులు 'తను' కనిపించలేదు. ఓ సాయంకాలం వాళ్ల నాన్న కనిపించింది...

'అయ్యోరూ! పిలదానికి మనువు గుదిరె... పిలకాయ కర్నూలు ఆస్పట్రాల్ల పని...' అవిజ తాన ఆరెకరాలూ... అమరసీంతల కొంపాగోడూ పిలకాయ గూడ ఒకడే...' అన్నప్పుడు

నా చుట్టూ వున్న ప్రపంచపు ఒత్తిడి నా మీద అన్ని వేపుల్నించి పెరిగి నేనే పరమాణువుగా పరిణమించి నశించినట్టనిపించింది...

'తన' పెళ్లికి వెళ్లాను...

భోజనాల తర్వాత కదిలి వచ్చేస్తోంటే సుడిగాలిలా తెల్లటి పసుపంటు కున్న చీరలో వచ్చి నా కాళ్లకు దండం పెట్టింది...

వెచ్చటి మృదువైన అరచేతల్లో నా పాదాల్ని గట్టిగా నొక్కి పట్టుకుని చల్లటి నుదుటిని పాదాలకానించింది. ఒక్క క్షణం తర్వాత పెదవుల్లో కుడి పాదాన్ని తాకి లేచి వెనుతిరిగి చూడకుండా వెళ్లిపోయింది.

ఆ తర్వాత 'తనని' పదిహేనేళ్ల వరకూ చూడేదు. 'తన' భర్త అనబడే వ్యక్తి ఎలా వుంటాడో కూడా మెదడు పొరల్లో ముద్రింపబడలేదు.

చాలారోజులు 'తన' శూన్యాన్నీ... నా చుట్టూతా ప్రవహించే ద్రవీ భూతమైన 'తననీ...' పాదరసంలా చిట్టిపోయే... వ్యాకరణాన్ని చిద్రం చేసే... నిర్లక్ష్యంగా తను మాట్లాడిన చిన్ని చిన్ని వాక్యాల్ని మోస్తూ తిరిగాను... మసకబారిన సెపియా రంగు పాత ఫోటోలా నా మనసు ఆల్బమ్లో చేరిపోయింది 'తను'...

సగంగా మాత్రమే; అదీ లోపలి భాగాన, జీవించే నా తోటి 'తనూ' 'తన' అతి కొన్ని జ్ఞాపకాలూ కలివిడిగా...

బయటి సగంగా బతుకు మాత్రం తెల్సిన నేను... లేదూ నా లోని సగమా? మూడేళ్లకు డిప్లీక్ట్ హెడ్ క్వార్టర్స్ కి అప్పర్ ప్రైమరీ స్కూలు టీచరుగా... బాగా లెక్కలు చెప్పే ప్రైవేటు మాస్టరుగా... అట్టుంచీ రాష్ట్ర రాజధాని కార్పొరేట్ బడిలో డబ్బు గబ్బులో... నిరంతర పరావర్తనంలో... నేను లోపలా? బైటా? ఏ సగం నేను? అన్న విచికిత్సలో...

మా స్కూలు జ్రాంచి ఒకటి కర్నూల్లో తెరుస్తున్నప్పుడు... నన్ను కర్నూలు పంపింది మా యాజమాన్యం...

అదుగో అప్పుడూ... పదిహేనేళ్ల తర్వాత 'తనని' చూడటం... మా స్కూలు పి.ఆర్.వో. నా కోసం ఓ ఇండిపెండెంట్ ఇల్లు స్కూల్కి దగ్గర్లోనే వెదకిపెట్టాడు... స్కూలు హాస్టల్లో మధ్యాహ్నం భోజనం రాత్రి క్యారియర్... వీధి చివర్న ఆల్ ఇన్ వన్ దుకాణమొటి... ఇంట్లో పనికి రాత్రి స్కూల్కి వచ్చెళ్లా పన్నేసే దస్తగిరీ... అన్నీ పకడ్బందీ అనుకుంటూండగా... ఓ రాత్రి... కాస్త పొద్దుపోయి తర్వాత... సిగరెట్లయి

చాలారోజులు 'తన' శూన్యాన్నీ... నా చుట్టూతా ప్రవహించే ద్రవీ భూతమైన 'తననీ...' పాదరసంలా చిట్టిపోయే... వ్యాకరణాన్ని చిద్రం చేసే... నిర్లక్ష్యంగా తను మాట్లాడిన చిన్ని చిన్ని వాక్యాల్ని మోస్తూ తిరిగాను... మసకబారిన సెపియా రంగు పాత ఫోటోలా నా మనసు ఆల్బమ్లో చేరిపోయింది 'తను'...

పోయాయని... తలుపులు చేరవేసి వీధి చివరి ఆల్యిన్స్ దుకాణానికెళ్లా...

కొంటర్వెనక ఎవ్వరూ లేరు...

దుకాణం పైమెట్టు మీద ఓ బక్కచిక్కిన వ్యక్తి నిలుచునున్నాడు...

ఎప్పుడో తెల్లగా వుండిన అడ్డవంచా చొక్కా వున్నాయతని ఒంటిమీద.

అతని దగ్గర్నించీ సారా వాసన వస్తోంది...

దుకాణంలో వెనక వేపునించీ చిన్నగా ఏవో శబ్దాలు వస్తున్నాయి...

నేను గొంతు నవరించుకుని 'ఎవరండీ అంగట్లో?' అని గట్టిగా పిలిచాను...

'అఁ అఁ' అంటూ ఓ కరకుగా వున్న ఆడగొంతుక ముందు విని పించి... ఆ వెనక ఆ గొంతు తాలుకు వ్యక్తి, కుడివేయి నడ్డి వెనక్కు పెట్టుకుని ప్రత్యక్షం... ఆమెను చూడగానే ఒక్కసారి గుండె లయ తప్పి కొట్టుకోడం మొదలైంది... 'తను'.

అదే నల్లటి ముఖం... సున్నితత్వం కోల్పోయింది.

అవే లేగ కళ్లు... నిర్మలంగా లేవు- చూపులు తీక్షణంగా...

నన్ను చూసిన ఆ కళ్లలో ఒక్కసారిగా గుర్తింపు-

నోరు చిన్నగా తెరుచుకుంది...

మరుక్షణం యాంత్రికత్వాన్నీ వర్తమానాన్నీ కప్పుకున్నాయి ఆమె కళ్లు.

ఎదమ చేత్తో సొరుగు లాగి నాలుగో అయిదో పది కాయతాలు తీసి లెక్కపెట్టుకుండా ఆ అడ్డవంచ వ్యక్తి వేపు దాదాపు విసిరినట్టుగా కొంటు ర్పీద వేసింది.

అతను వణుకుతూన్న చేతుల్లో ఆ పది రూపాయల కాగితాల్ని అన్నింటినీ కలిపి దాదాపు వుండ చుట్టినట్టుగా పట్టుకుని, వంచిన తల ఎత్తకుండా తడబడుతూ మెట్లు దిగి వీధి చీకట్లో కలిసిపోయాడు...

ఆమె వేపు చూసా...

'నా పెనిమిటి' నిర్వికారంగా అంది..

నాకు నోట మాట రావడం లేదు... నోరు తడారినట్టుగా వుంది...

'ఆ కదా ఇంట్లోకొచ్చింది మీరేనా? ఎట్లుండారు? ఆలిబిడ్డల్లో వచ్చి నారా?' యింకా ఎక్కువ నిర్వికారంగా ధ్వనించిందామె గొంతుక.

తల అడ్డంగా ఊపాను...

'ఏం గావాల?' దుకాణందారు ఆమె...

'ఎ... ఎర్ర విల్స్... పెట్టె' వంద రూపాయల కాగితాల్ని వణుకుతూ న్న చేత్తో కొంటర్మీదుండా... ఓ రెడ్డిల్స్ ప్యాకెట్, చిల్లరా పదిలంగా కొంటర్మీదుంచింది 'తాను' ఎడంచేత్తో... ఇంతలో లోపల్నించి 'మా! మా! పెరుగూ' అని ఓ చిన్న గొంతుకు...

'బిడ్డ... ఆడిది... అన్నం తింటున్నాం' ఇక నువ్వెళ్లొచ్చు అన్న ధ్వని... 'తన' భాషలో పట్టణపు వాసనలున్నాయి...

'తన' రూపులో లాలిత్యం కనుమరుగైంది...

నాకు కనబడని 'తన' వేరే పార్శ్వంలో చీకటుంది...

బొగ్గుతో తెల్లటి గోడ మీద గీచిన అందమైన బొమ్మని ఓ అదృశ్య హస్తం కనకసా తుడిచిన భావనో ఇంటికొచ్చేసా...

అర్థంకాని భాషలో చిన్నప్పుడు ఎప్పుడో విన్న ఓ మధురమైన పాట అంతే అర్థంకాని తనంతో మళ్లీ లీలగా వినిపించినట్టు...

అలా అటు యిటూ వెళుతూ వస్తూ 'తనని' చూస్తూనే వున్నా...

'తను' నన్ను చూసినా గుర్తింపు శూన్యం...

ఓ నెలా నెలన్నర గడిచిపోయింది.

వెలిసిపోయిన 'తన' పాత బొమ్మ స్థానంలో ప్రస్తుతంలోని 'తన' బొమ్మ తననాను చిన్నగా చేరుకోసాగింది...

నాలుగయిదుసార్లు 'తన' దుకాణం ఎదుట గోడవగా వుండేది. 'తను' కరుకుగా వున్న గొంతుకను పెంచి యింకా కరుకుగా వేసే రంకెలు విని పించేవి... గుమికూడిన జనాల మధ్య, తలవంచుకు ఆమె భర్త కనిపించేవాడు. విషయం చూచాయగా మాత్రమే అర్థమయినా... నాకు అర్థం కాని కథాభాగాన్ని నా ఊహలకొదిలేసేవాణ్ణి...

మొన్నటి బుధవారం సాయంకాలం కొందారెడ్డి బురుజు దగ్గర ఆటో ఎక్కుతూ కనబడి ఆగింది... వెళ్లాను...

తల వంచుకుని 'ఆదివారం రాత్రికాడ యింటికి రాండి కొంచెం

మాట్లాడాల" గొణిగినట్టుగా అని ఆటో ఎక్కి వెళ్లిపోయింది...

ఉదయం నించీ అసహనంగా గడిపాను...

రాత్రి రమ్మంది... ఎన్నింటికీ చెప్పలేదు... రాత్రి తొమ్మిదిన్నరదాకా దుకాణం తెరిచే వుంటుంది... దుకాణానికి కాదు, ఇంటికి రమ్మంది... అంటే తొమ్మిదిన్నర తర్వాతే... నిర్ణయించుకున్నా...

ఇల్లు దుకాణం వెనకనే ఆనుకుని వుంది...

చిన్నగేటు... కిటికీలోంచి లోపలి పసపుపచ్చటి కాంతి బలహీనంగా కనబడుతోంది... గేటు మీద నిండుగా పూచిన జాజి.

తలుపు తట్టి తట్టకనే తెరుచుకుంది...

'రాండి' గొంతుక బొంగురుగా వుంది 'తనది'.

లోపలి గదిలో ఓ ఇనుప మంచమ్మీద ఓ పదేళ్ల పాప గాఢ నిద్రలో వుంది... 'తను' తలుపు గడియ వేసి లోపలి గదిలోకి దారి తీసింది...

తెలియని ఉత్కంఠతో గుండె వేగంగా కొట్టుకుంటోంది నాకు...

లోపలి గదిలో గోడవారగా ఏడెనిమిది బస్తాలూ... గుట్టగా పోసిన ఉల్లిపాయలూ... ఆటవిక ముఖాల్లా వున్న టెంకాయలూ...

ఘాటుగా ఉక్కపోతగా... మసగ్గా వుంది...

బిగించిన చిన్నకిటికీ రెక్కలు తెరిచింది తను...

బైట జాజుల పరిమళం లోపలి ఘాటులోకొచ్చి చేరింది...

ఒకదాంటో ఒకటి వేసుంచిన ఫ్లాస్టిక్ కుర్చీల్లోంచి ఒకటి విడదీసి కిటికీ కింద వేసి కూచోమన్నట్టు చెయ్యి చూపింది తను...

మూలనున్న ఓ చాప బస్తాల పక్కగా పరిచి, ఆ బస్తాల కాసుకుని కూచుంది... గొంతు పెకిలించుకుని... 'ఎట్లా వున్నావు?' అడిగి...

'మాళ్లేదా?' బొంగురుగా అంది...

'ఎప్పట్నుంచి అతను అట్లా...?' అడిగాననుకున్నా...

'నన్నేమీ అడగకు...' దాదాపు అరచినట్టుగా అంది.

కాళ్లు ముడుచుకుని మోకాళ్ల చుట్టూ చేతులు బిగించి కూచుంది...

చేతికున్న ఎర్ర మట్టిగాజులు నల్లటి ముంజేతి నిండుగా వున్నాయి...

గతంలోకి వెళ్లడానికి యిద్దరికీ కలిపి ఓ అస్పష్టత మాత్రమే వుంది.

వర్తమానం... నేను 'తన' గురించి 'తను' నా గురించి ఊహించడం

తప్ప యిద్దరికీ ఏమీ తెలీనితనమే... కొన్ని భార

మైన నిమిషాలు గడచిపోయిం తర్వాత...

'ఎమైనా తిన్నావా?' ఎదురుగా అప్పటి 'తను'

లేదన్నట్టుగా తలాడించా... లేచి గదిలోంచి

వెళ్లింది. తిరిగి వస్తూ ఓకంచం తెచ్చి చేతికిచ్చింది.

వెల్లుల్లికారం కలిపిన అన్నం...

పదిహేను సంవత్సరాలుగా లోపల ఎక్కడో

పేరుకుపోయిన ఓ చీకటి ఆకలి తన్నుకొచ్చినట్టు

నిపించింది. స్టీలుచెంబుతో నీళ్లు పెట్టింది...

కంచంలోనే చెయ్యి కడిగేసుకున్నా. అప్పుడెప్పు

డో తను గుడ్లు అట్లు వేయడానికి వెల్లుల్లికారం

నూరేది... ఆ పల్లటి మృదువైన చేతివాసన...

చిరుచెమటల అరచేయి ఇప్పటి ఏబై సంవత్సరాల నేనప్పట్లోకి...

'తను' మోకాళ్ల మధ్యకు తలంచుకుని నిశ్శబ్దంగా రోదించడం...

కుర్చీలోంచి లేచి నేను తన పక్కన కూచోడం...

తుఫానులా 'తను' నా ఒళ్లో వాలడం...

సముద్ర గర్భంలోకి ప్రవహించిన లావా చల్లారి ఘనీభవించినట్టు

స్పృహతో నేను... అలసి చిరుచెమటల్లో... ఆ గదిలో...

దిండు మీద పరుచుకున్న 'తన' వెంట్రుకల్ని తప్పించి నల్లటి

కరుకుగా అయిన బుగ్గని పెదవుల్లో స్పృశించి లేచా... 'తన' కన్నీళ్ల

ఉప్పదనాన్ని పెదవుల కతికించుకొని... వచ్చేస్తోంటే స్పష్టంగా అంది...

"మళ్లా రావద్దు... అయినాగానీ రా బేస్తవారం... పంచాయితీ

ది... అంగడి మూసినంక నాయి న గూడా వస్తాడు".

నా వెనక తలుపు... 'తన' మనసూ రెండూ మూసుకున్నాయి-

ఉదయాన్నే కాలింగ్ బెల్ అదేపనిగా మోగడంతో విసుగ్గా లేచి తలుపు

తీసా... ఎవరో వృద్ధుడు... "నమస్కారం ఆయవారూ గుర్తుండానా?"

అతన్ని గుర్తించడానికి ఎక్కువ సమయం పట్టలేదు... పదిహేనేళ్లైనా.

'రా! రా! రా!' అని లోపలికి ఆహ్వానించా...

"పెదన్ని దినాలైపారు అయ్యోరూ... సన్నక్క జెప్పే నువ్వీన్నె వుండావని దాని కాపరం కట్టెల్ల పెట్టికె వస్తినయ్యోరూ... ఏం జేతాం. గానీ... ఆ లంజెకొద్దును జాడిచ్చి తనాస్తి మూతికెల్లి మాట రాదు... సన్నక్క గూడ తెంపుకుంటననే కాదొక్కె... యింకా బూమ్మింద ఏమేం జూసెద్దండో రాత్రి నువుగూడ రా. వార్డు నెంబరింట్లో...వాని పెండ్లం వకీలు గదా".

ఆయాసంతో ఆగాడు అతను... ఆయన మాట్లాడిందంతా 'తన' గురించే... నేనిచ్చిన కాఫీ తాగి, నా పెట్టెలో నేనిచ్చిన సిగరెట్ గాక ఇంకో సిగరెట్ తీసుకుని వెళ్లిపోయాడతను.

రాత్రి శేషారత్నం అడ్వకేటింట్లో...

'తను'... వాళ్ల నాన్న... 'తన' భర్త... వకీలు శేషారత్నం... ఆమె భర్త భక్తవత్సలం... నేనూ... వీధిలో వున్న యింకొకిద్దరు పెద్దలు... శేషారత్నం అడిగే ఏ ఒక్క ప్రశ్నకూ 'తన' భర్త అనబడే వ్యక్తి సమాధానం చెప్పలేదు... శేషారత్నం భర్త ఆఖరికి కోపంతో అతన్ని తన్నడానికి లేచినా ఆ వ్యక్తి వంచిన తలెత్తకుండా తలొంచుకుని కూచున్నాడే తప్ప నోరు మెదపలేదు. ఆఖరికి విసుగెత్తిన శేషారత్నం...

"సరేగానీ సోమవారం కోర్టు కొస్తావా?" అడిగింది.

అతను వస్తానన్నట్టు తలూపాడు...

"నీ పెండ్లాం విడాకులడుగుతోంది. కోర్టులో జడ్జి ముందు వప్పుకోని సంతకం పెడ్తావా?" మళ్లీ రెట్టించి అడిగింది...

అతను తలెత్తి 'తన' వేపు చూసాడు... విపరీతమైన తాగుడు వల్ల బైటికొచ్చిన కనుగుడ్లలోంచి నీళ్లు ఉబికిస్తూండగా

"పెడ్తా" అన్నట్టు తలూపాడు...

"నువ్వు పొలమమ్మి ఆ యమ్మితో అంగడి పెట్టించినావంట గదా! ఆ దుడ్డు కూడ సోమవారం నువ్వు జడ్జి ముందు విడాకులకు ఒప్పుకోని సంతకం పెట్టెంతర్వాత యిస్తాం... యిదో దుడ్డు కూడ యిచ్చిందా యమ్మి సరేనా?"

అతను మళ్లీ 'తన' వంక చూసాడు. అక్కడ వున్న అందరివేపు

చూసాడు... చిన్నగా వణుకుతూ లేచాడు... శేషారత్నం ఏమో అనబో

తూండగా... ఆమెను వారించి, కళ్లు తుడుచు

కుని... 'దుడ్డు వద్దు వచ్చి సంతకం పెడ్తా' అని

అడుగులు తడబడ్తుండగా లేచి వెళ్లిపోయాడు.

ఒక విచిత్రమైన నిశ్శబ్దం... అక్కడ ఆవరిం

చింది. అందరి అనుభవంలోనూ...

వెళ్లిపోయిన అతని అంతస్సంఘర్షణ నాకు

తెలియదు... నిజానికి నేను అతన్ని మధ్య

చూసాను... 'తను' చెప్పబట్టి అతను 'తన'

భర్త అని తెల్పుకోగలిగాను... అసలతని పేరు

కూడా నాకు తెలియదు... అతని ఒకే పార్శ్వం

నాకు తెలుసు... అతను పచ్చి తాగుబోతు...

అంతే! మరి పూర్తిగా? అసలు 'తన' గురించీ?

ఊహించు... నా మనసు ఆల్బంలోని తన రంగు వెలిసిన పాత

సెపియా రంగు ఫోటో స్థానంలోకి యింకో బొమ్మ చేరింది... 'తన'

శరీర స్పృహతో... ఆ లేగ కళ్లు యిక వుండవు... ఆ నున్నటి నల్లబుగ్గ

ను సొట్టలు పడేలా చేసే పాలనవ్వు యిక వుండదు...

నిజానికి తను ఎప్పుడో ఎక్కడో పూర్తి కాకుండానే ఆగిపోయింది.

ఇన్నేళ్ల నా ప్రయాణంలో నేను మోస్తూ వున్నది ఓ తియ్యటి జ్ఞాప

కాన్ని... నాకు 'తను' పూర్తిగా ఎప్పటికీ అవగతం కాదు...

నిజానికి ఎవ్వరూ ఎవరికీ పూర్తిగా తెలియదు... మన మన అవసరా

ల కోసం... అవసరమైన మేరా మనల్ని మనం వ్యక్తపరుచుకుంటాం...

అంతేనా? మన ప్రమేయం లేకుండా మనల్ని మనం వ్యక్తపరుచుకునే

క్షణాలూ వుంటాయి... అది కూడా ఛాయామాత్రంగా... నా కుడిపాదా

న్ని అలవోకగా తాకిన 'తన' పెదవి చెప్పని కథలూ...

పదిహేనేళ్లు నా ప్రమేయం లేకుండా నేను మోసిన 'తన' జ్ఞాపకం

లా... నాలోకి నేను చూచుకునే క్షణాన... నాకెదురయ్యే యింకో

అపరిచితమైన 'నేను' చెప్పే ఎప్పటికీ ముగియని అతి దీర్ఘ ప్రయాణ

గాఢకు మల్లే... అంతా సగం సగంగానే...

దిండు మీద పరుచుకున్న 'తన' వెంట్రుకల్ని తప్పించి నల్లటి కరుకుగా అయిన బుగ్గని పెదవుల్లో స్పృశించి లేచా... 'తన' కన్నీళ్ల ఉప్పదనాన్ని పెదవుల కతికించుకొని... వచ్చేస్తోంటే స్పష్టంగా అంది... "మళ్లా రావద్దు... అయినాగానీ రా బేస్తవారం..."